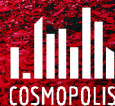

Lisa Reganová

ZÁVOD S ČASEM

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ
VYHRÁT NAD VRAHEM ZVRÁCENOU HRU O ŽIVOT?

Lisa Reganová

ZÁVOD S ČASEM

Lisa Reganová

ZÁVOD S ČASEM

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ
VYHRÁT NAD VRAHEM ZVRÁCENOU HRU O ŽIVOT?

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

FIND HER ALIVE

Copyright © Lisa Regan, 2020

Translation © Kateřina Elisová, 2024

© Grada Publishing, a. s., 2024

Z anglického originálu *Find Her Alive*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2020, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024 jako svou 9192. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-7211-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-7210-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-3744-2 (print)

S láskyplnou vzpomínkou na Jennifer Jaynesovou.

Budou mi chybět tvá slova.

KAPITOLA 1

Předtím, než se začaly dít ty různé incidenty, brával otec Alexe do lesa na dobrodružné výpravy. Říkal jim tak, ale Alex brzy zjistil, že otcova představa dobrodružství spočívá v tom, že celý den sedí na kládě nebo leží v křoví a zírá dalekohledem na ptáky. Protože se k němu jeho otec Francis nechoval hezky příliš často, kdykoli ho vzal do lesa, dal si Alex záležet, aby mu věnoval pozornost. Dbal na to, aby se tvářil zaujatě a dělal všechno, co otec řekl, hned jak to řekl, a přesně tak, jak řekl. Po jednom dobrodružství, během něhož se Alex pilně snažil být skutečně hodný, ho otec odměnil vlastním dalekohledem. Nebyl tak velký ani tak pěkný jako ten, který nosil on sám, ale Alex rád napodoboval jeho pohyby a díval se na jestřáby, sokoly a sovy. To byli ptáci, kteří otce zajímali nejvíc. Nazýval je predátory.

„Jsou to dravci,“ řekl mu otec. „Lovci. Mají úžasný zrak. Dokážou spatřit svou kořist z velké výšky na obloze. Čekají na správný okamžik a pak zaútočí! Jsou to velmi inteligentní ptáci.“

Alex si nebyl jistý, co je činí inteligentními, ale věděl, že inteligence je pro otce důležitá. To slovo často používal. Neměl rád lidi, kteří nebyli inteligentní, a Alex žil ve strachu, že ho otec nebude považovat za inteligentního. Z toho důvodu u sebe nosil zápisník

a tužku, stejně jako to dělal jeho otec. Ve svých šesti letech se teprve učil číst a psát, takže si neuměl do notesu zapsat spoustu slov jako otec, ale kreslil si obrázky ptáků, které pozorovali.

Jednoho dne stáli u lesní mýtiny a otec spatřil na obloze velkého dravce. Byl tak vysoko, že Alex nedokázal určit, co je to za druh, ale Francis ho ujistil, že se jedná o jestřába. „Sleduj tohle, synku.“

Sáhl do brašny, kterou si nesl z domu, a vytáhl hada. Alex ucouvl, zakopl o větev a spadl na zem. Hlavou se praštil o strom. „Au,“ vykřikl bolestí.

Otec stál pár metrů od něj, nehybný, s kroutícím se hadem v ruce, a upřeně se na syna díval. „Vstaň!“ zavrčel.

Alex se vyškrábal na nohy. Sáhl si na hlavu a nahmatal něco vlhkého. Prsty měl od krve. Neodvážil se na to upozornit otce, který čekal, až se postaví. Jeho tvář s každou další vteřinou stále víc rudla vztekem.

„Promiň, tati,“ zamumlal Alex a znovu se postavil vedle otce. Podíval se na mýtinu a pak na oblohu, i když mu při tom pohybu tělem projela palčivá bolest od krku dolů. Jestřáb slétl blíž ke korunám stromů.

„Dívej se.“ Otec hodil hada doprostřed mýtiny. Ten se okamžitě začal svíjet a plazit opačným směrem. Najednou se objevil jestřáb, jen pár desítek centimetrů od něj, silné pařáty namířené dolů jako oštěpy, nádherně velká křídla doširoka roztažená. Popadl kroutícího se hada z trávy a bez námahy vzlétl zpátky k obloze.

Otec s údivem sledoval, jak se pták vzdaluje z dohledu.

Alex cítil, jak mu po zátylku klouže teplá lepkavá krev. „Tati,“ špitl tiše, „myslím, že potřebuju obvaz.“

ZÁVOD S ČASEM

Znovu se dotkl zátylku a tentokrát, když natáhl ruku, aby ji ukázal otci, měl celou dlaň pokrytou krví. Otec se na něj podíval a jeho pohled plný úžasu se změnil ve výraz znechucení. Dlouho shlížel na Alexe a rty mu křivil úšklebek. Pak zavrtěl hlavou, odfrkl si a vyrazil pryč. Alex chvíli nechápavě pozoroval, jak odchází. Než se otočil a směrem k synovi vyštěkl pár slov, ušel notný kus cesty. Jenže Alex je slyšel stejně jasně, jako kdyby mu je zakřičel do ucha.

„Hloupý kluk.“

KAPITOLA 2

Josii štouchl do paže studený, mokrý čenich. Pak se ozvalo netrpělivé zakňučení. Když na snahu svého bostonského teriéra, který ji chtěl vytáhnout z postele, nereagovala, vyskočil na peřinu a začal jí očichávat uši a zátylek. „Troute,“ zasténala a přetočila se k němu čelem. Pohled jí oplácel pár oduševnělých hnědých očí.

Zafuněl a posadil se. Jeho uhlažená černobílá tvář byla ztělesněním vážnosti, uši jako dokonalé věžičky. Aniž by pohnul tlamou, vydal další tiché zakňučení. Podrbala ho pod bradou.

„Kolik je hodin, kamaráde?“ zeptala se rozespale, ačkoli se ani nemusela dívat na hodiny na nočním stolku, aby věděla, že budík má za deset minut zazvonit – alespoň v pracovní den by to tak bylo, jenže dneska měla volno. Ode dne, kdy před šesti měsíci se svým přítelem Noahem Fraleyem zachránili Troutu z útulku, se jim podařilo vytvořit si něco jako rutinu. Pes je probudil těsně před zazvoněním budíku, Josie ho vypustila ven a nakrmila ho. Pak se šli všichni tři krátce proběhnout, než se s Noahem připravili a vyrazili do práce. Dokonce i ve dnech volna Trout jejich zvyky vytrvale dodržoval.

Josie a Noah pracovali na policejním oddělení města Denton – ona jako detektiv, on byl poručíkem. Denton ležel v horách střední Pensylvánie a rozprostíral se po území přibližně pětadesáti kilo-

metrů čtverečních. V centrální oblasti města, kde se nacházely obchody a provozovny, policejní ředitelství, pošta a univerzita, byly ulice a budovy seskupené vedle sebe v předvídatelném mřížkovém uspořádání, kdy výjimku představoval pouze rozlehlý městský park. Zbytek města se rozkládal na zalesněných oblastech venkova, k nimž vedly stuhly jednoproudých klikatých silnic. Ačkoli Denton nepatřil mezi velkoměsta, zločinnost mu nebyla cizí a policejní oddělení mělo stále co dělat.

Josie se překulila a šťouchla Noaha do ramene. „Je čas vstát.“ Místo odpovědi jen zavrčel. „Tak pojď,“ dodala.

„Postav na kafe, ano?“ zahuhlal Noah.

Josie přehodila nohy přes okraj postele. Trout vzrušeně seskočil, vrtěl ocáskem a běžel ke dveřím ložnice. Josie vypnula budík, tiše vyšla na chodbu a po schodech sešla do přízemí. O dvacet minut později byl Trout nakrmený, Josie s Noahem rychle vypili hrnek kávy a pak se oblékli do běžeckého. Josie klečela na podlaze v hale a pokoušela se přimět neklidného Trouta, aby si nechal navléknout postroj. Noah se zatím vrátil nahoru pro telefon.

„Děláme to každé ráno, kamaráde,“ mumlala Josie, když se snažila Troutovi přetáhnout postroj přes záda. „Víš, že musíš zůstat v klidu, zatímco ti to budu nasazovat.“

Trout nedokázal potlačit svoje nadšení. Vyskočil, aby jí olízl obličej, a postroj z něj napůl spadl. Josie se rozesmála, což způsobilo, že začal poskakovat okolo ní a kroutil zadečkem, dokud nenarazil do stolku v hale. Stůl byl malý a stačilo málo, aby se posunul. Trout do něj znovu narazil a stolek popojel o několik centimetrů dál. Na podlahu s rachotem dopadly dva svazky klíčů a sluneční brýle.

„Do prdele.“ Josie chňapla po brýlích dřív, než na ně mohl Trout omylem šlápnout, a zaplavila ji úleva.

Noah seběhl po schodech. „Tvoje ségra se pro ně ještě nevrátila? Nejspíš má už jiné,“ poznamenal, když viděl Josii s brýlemi v ruce.

Josie položila brýle zpátky na stůl spolu s klíči a znovu se pokusila nasadit Troutovi postroj. „Noahu, mluvíme o Trinity. Máš vůbec představu, kolik ty brýle stály? Víš vůbec, jaká je to značka?“

Klekl si na podlahu a ukázal na místo před sebou. Trout poslušně přicupital, posadil se a nechal Noaha, aby mu bez problémů navlékl postroj, vodítko a obojek.

„Zrádce,“ zamumlala Josie.

„Proč by mě mělo zajímat, jakou značku mají Trinitiny sluneční brýle?“

Josie obrátila oči v sloup. Vyšli z domu a pomalu běželi ulicí, přičemž je Trout vedl. „Jsou od Gucciho a hádám, že stály nejmíň tři sta dolarů, možná víc.“

Noah se zastavil a přitáhl Troutovi vodítko. Pes se po nich zvědavě ohlédl, uši nastražené. „Kdo by dal tři stovky za sluneční brýle?“

Josie mu vzala vodítko z ruky a znovu se rozběhla. Dohnal ji. „Moderátorka zpravodajství v ranní show hlavní televizní stanice. Je to celebrita. Sluneční brýle za tři sta dolarů si může dovolit.“

Noah zavrtěl hlavou. „Pořád je jedním z moderátorů? Kdy naposledy se ti ozvala?“

Josie ucítila nepříjemný pocit v břiše, jako prudké bodnutí do žaludku. „Před měsícem,“ odpověděla tiše.

„Takže ani nevíš, jestli je pořád zalezlá v té chatě, nebo jestli se vrátila do New Yorku?“

„Myslím, že je pořád v ústraní, kam se sama stáhla. Už několik týdnů nemluvila s rodiči ani s bráchou.“

„Takže je se všemi rozhádaná?“

Josie si povzdechla. „Ne, jen se mnou.“

„Jsi připravená mi říct, co se stalo?“

Josie ho o několik kroků předběhla. „Ani ne.“

Trout se zastavil, aby očichal telefonní sloup, a Josie zpomalila běh spolu s ním. Než vzhlédla k Noahovi, cítila, jak se do ní zabodává pohledem. Jeho oříškové oči byly vážné. „Josie, vím, že tě ta roztržka mezi tebou a Trinity trápí. Prostě mi řekni, co se stalo. Možná se budeš cítit líp, když si o tom promluvíme.“

„To si nemyslím. Kromě toho jsi většinu sám zažil.“

Noah zvedl obočí. „Jo, přišel jsem domů po noční směně. Řekl jsem jí pár slov a ona začala běsnit. Pak jsem vzal Trouta na procházku. Nemám ponětí, co se mezi vámi dvěma stalo, ale když jsem se vrátil, Trinity byla pryč. A od té doby jsi nešťastná.“

„Nejsem...“

Noah zvedl ruku, aby ji umlčel. „Vím, že to nerada slyšíš, ale jsi mimo. Nejsi to ty. Vidím, že se snažíš vyčkávat, což je v pořádku, ale když už to děláš, pojďme si o tom promluvit. Možná ti můžu pomoci.“

Trout skončil s telefonním sloupem a zatahal za vodítko. Znovu se za ním rozběhli. „Nemůžeš mi pomoci.“ Tváře jí zahořely, když si vzpomněla, jak s Trinity mluvila naposledy. „Nevyčkávám. Nereaguje, když volám nebo posílám esemesky. Naprosto mě ignoruje.“

„Tak bys jí možná měla odvézt ty sluneční brýle. Objevit se u její chaty a donutit ji, aby s tebou zase mluvila.“

„To nemůžu.“

„Takže co? Dál se v tom budeš utápět? A necháš ležet její předražené brýle na stolku v hale, aby ti donekonečna připomínaly tvoje trápení, a ani se to s ní nepokusíš urovnat?“

To jsem měla v plánu, chtěla říct, ale mlčela, a jak zatačeli kolem bloku, pomalu se jí podařilo Noaha předběhnout.

„Josie.“

Zpomalila a její oči se setkaly s jeho pohledem. „Vážně chceš vědět, co se stalo?“

KAPITOLA 3

PŘED MĚSÍCEM

Josie se pro jednou probudila dřív než Trout. Otočila se a zjistila, že pes tvrdě spí na Noahově straně postele. Kdykoli měl Noah noční bez Josie, Trout spal vedle ní. Věděla, že Noah nechce, aby si pes navykl spát v jejich posteli, ale Josie si užívala, že se k němu může natáhnout a pohladit ho po měkkém, teplém kožíšku. Okna do ložnice proudilo sluneční světlo. Poškrábala Trouta mezi ušima. „Je čas vstávat, kamaráde.“

Dole v kuchyni seděla u stolu Trinity Payneová, Josiino dvojče, a před sebou měla otevřený notebook. Trout jí nevěnoval jediný pohled a běžel rovnou k zadním dveřím, aby ho Josie pustila ven. Zapnula kávovar a chvíli si pozorně prohlížela sestru.

Josie jen málokdy zažila, aby vypadala jinak, než že by si mohla rovnou stoupnout před kameru. Obvykle – i když právě vylezla z postele – kolem sebe šířila okouzující televizní záři. Jenže teď na sobě měla tepláky a každou ponožku jinou. Její štíhlá postava se utápěla v mikině s logem newyorské univerzity. Josie často žertovala, že Trinityny černé vlasy jsou tak lesklé, že by v nich člověk mohl vidět svůj odraz. Teď byly mastné a stažené do culíku, který vypadal, jako by ho zapomněla dokončit. Obličej bez make-upu, v uších

jasně červené špunty sluchátek. Kousala se do spodního rtu a prsty posouvala myš u notebooku.

Josie nalila kávu do dvou šálků a osladila ji – s Trinity si připravovaly kávu stejným způsobem. Obešla stůl a zůstala stát vedle sestry. Trinitinu kávu postavila vedle notebooku a pak jí vytáhla jedno sluchátko z ucha.

„Au!“ Trinity vrhla na Josii podrážděný pohled. Natáhla se, aby si sluchátko vzala zpátky, ale Josie jí z ucha vytrhla i druhý špunt a pak je vytáhla z notebooku úplně.

„Co to děláš?“ Trinity měla vysoký, pisklavý hlas.

Josie ukázala na monitor. „Zase se na to díváš? Trinity, musíš s tím přestat.“

Na obrazovce se přehrával klip. Teď, když Josie odstranila sluchátka, kuchyň zaplavil zvuk. Šlo o konec reportáže o mladé ženě z Arkansasu, která se dostala do zpráv, protože získala dvaadvacet stipendií na nejlepší školy v zemi. Když příspěvek skončil, záběr se přenesl na Trinity a Haydena Keatinga, se kterým zprávy moderovala. Seděli vedle sebe u kulatého stolu, na tvářích široký úsměv. „Pozoruhodná mladá dáma,“ poznamenal Hayden, „která má před sebou skutečně zárnou budoucnost.“

„Nic ji nemůže zastavit,“ souhlasila Trinity. „Očividně si může vybrat jakoukoli školu v zemi. Je trochu směšné, že podala přihlášku na dvaadvacet škol, nemyslíš?“

Když Josie viděla klip poprvé, nevšimla si napětí, kterým Haydenovi ztuhla tvář. Jenže záznam viděla už tolikrát, že teď byly jeho strnulá čelist, zařaté zuby a nucený úsměv bolestně zřejmé. „Směšné?“ zopakoval ironickým tónem. „Myslím, že je to úžasné.“

Trinity se usmála a mávla odmítavě rukou. „Je to úžasné. Jen říkám, že takhle chytrá a talentovaná mladá žena si mohla prostě vybrat školu podle svých představ a poslat přihlášku jen tam. A nemusela utrácet všechny ty peníze za poplatky k žádostem na jednadvacet škol, na kterých studovat nebude. Kolik se vlastně dneska platí za přihlášku? Když jsem se hlásila na vysokou já, ta částka byla hodně vysoká. Můžu si jen představit, o kolik stoupla.“

Na několik vteřin zavládlo mrtvé ticho. Pak si Hayden odkašlal a začal číst ze čtecího zařízení. „Další na řadě je náš meteorolog, aby nám sdělil aktuální informace o počasí.“

Josie se natáhla přes Trinity a posunula kurzor, aby zastavila přehrávání. „Musíš to nechat být.“

„Nechat to být? Ta poznámka mě bude stát kariéru.“ Vstala a židle zaškrábala o dlaždice. Začala přecházet po kuchyni a mluvila dál: „Nemůžu tomu uvěřit. Jeden hloupý komentář a můj život skončil.“

„Jsem si jistá, že to není tak zlé. To, co jsi poznamenala... Vždyť to nebylo tak hrozné. Slyšela jsem moderátory ve zprávách říkat hodně nevhodné věci. Komentáře, které byly rasistické nebo zlomyslné. Ty jsi nepoužila ani nic urážlivého.“

Trinity se zastavila a upřeně se na Josii zadívala. „Že to nebylo urážlivé? Máš vůbec představu, jakou odezvu dostala stanice na to, co jsem řekla? Dokonce jsem se ve vysílání omluvila a vydala prohlášení, ale lidi pořád zuří.“

„To se přežene. Došlo k tomu před dvěma týdny.“

„Josie, dva týdny je nejdelší doba, kdy jsem nevysílala, od chvíle, co jsem začala moderovat. Jsem mimo. Hayden mi to řekl. Pokud se

nestane zázrak, stanice mě nahradí. Snaží se získat Milu Katesovou. Lanaří ji už několik měsíců. Teď mají záminku, aby se mě zbavili a nabídli jí nějakou absurdní sumu, aby nastoupila na moje místo.“ Zasténala a zvedla oči ke stropu. „Nemůžu uvěřit, že jsem to řekla. Už nikdy nepoužiju slovo *směšný*.“

Josie se posadila ke stolu a usrkla kávu. „Mila Katesová? Myslela jsem, že pracuje pro nějakou kabelovku.“

„Pracuje, ale měla toho stalkera, pamatuješ? Objevil se ozbrojený, když dělala reportáž na benefici pro nemocné děti, a vyhrožoval, že všechny zabije, pokud s ním neodejde. Situaci zvládla a uklidňovala ho tak dlouho, než přijela policie a zneškodnila ho.“

„No jo. Vzpomínám si, že jsem to viděla ve zprávách. Došlo k tomu před několika měsíci.“

„Jenže se tím všechno změnilo. Byla to ohromná reportáž, její příběh. Její příspěvek o stalkerovi pro ni znamená to samé, co pro mě byl před pěti lety případ mizejících dívek v Dentonu. Díky němu jsem se dostala na výsluní. Díky té reportáži jsem získala svoji práci.“

„A tvoje stanice tě sem poslala, abys udělala reportáž k pátému výročí od doby, kdy k tomu došlo,“ podotkla Josie. „Nevyhodili tě.“

Trinity zvedla obočí. Paží se rozmáchla po kuchyni. „Vidíš tady nějaké producenty nebo kameramany? Jo, poslali mě natočit reportáž. To jsem udělala a před týdnem jsem ji poslala. Můj štáb se vrátil do New Yorku, ale já jsem zůstala tady. Nepovolali mě zpátky a ani se nechystají.“

Josie se přestala snažit znovu Trinity přesvědčit, že jí z televize zavolají. Její sestra měla nejspíš pravdu, a Josie si nemyslela, že by nepodložené ujišťování něčemu pomohlo. Místo toho řekla: „Trinity, můžeš získat práci v jakékoli televizi. Jen za posledních pět let jsi dělala na několika největších případech v zemi. Některé z nich jsi dokonce sama rozkryla.“

Trinity ukázala prstem na Josii. „Ne, vyřešila jsi je *ty*. Pak jsem se dostala k reportáži já. Nemám vlastní příběh.“

Teď byla řada na Josii, aby zvedla obočí. „Mám takový dojem, že to není tak dávno, co jsme se my obě staly součástí takového skutečného příběhu. Tu zatracenou epizodu v pořadu *Dateline* jsem natočila kvůli tobě. Nechtěla jsem, ale ty jsi na tom trvala.“

Když se Josie a Trinity zhruba před šesti lety poprvé setkaly, Trinity pracovala na pozici národního zpravodaje pro televizní stanici. Pak jí zdroj poskytl špatné informace a stanice ji odsunula do WYEP, místní pobočky v Dentonu, kde pracovala jako externí reportérka. Po roce ve WYEP Trinity významně pomohla Josii odhalit zvrhlosti zločince, který stál za slavným dentonským případem mizejících dívek. Reportáže k případu Trinity vynesly na její současnou pozici.

Tehdy ještě ani nevěděly, že jsou příbuzné. Byly jen policistka a reportérka – často ve vzájemném rozporu. Josie ve skutečnosti Trinity nemohla vystát, protože byla ambiciózní až do morku kostí, pořád se jí motala pod nohama a čmouchala kolem, aby se dopídila velkého příběhu. Vlastnosti, které Josie později ocenila. Dva roky po případu mizejících dívek se našly lidské ostatky za parkovištěm obytných přívěsů, kde Josie vyrůstala. Spletitý případ kolem těchto